

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Szanciło (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jacek Grela

SSN Kamil Zaradkiewicz

Protokolant Arkadiusz Połaniecki

w sprawie z powództwa Gminy Wieliszew
przeciwko Syndykowi masy upadłości Banku w upadłości likwidacyjnej w W.
z udziałem Rzecznika Praw Obywatelskich
o wyłączenie z masy upadłości,
po rozpoznaniu na rozprawie 17 lutego 2023 r.
w Izbie Cywilnej w Warszawie,
skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie
z 7 lutego 2018 r., sygn. akt XXIII Ga 2138/17,

oddala skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 8 lutego 2017 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie
oddalił powództwo Gminy Wieliszew (dalej: Gmina) przeciwko syndykowi masy

upadłości Banku w upadłości likwidacyjnej w W. o wyłączenie z masy upadłości środków pieniężnych w kwocie 2 439 814 zł oraz wydanie tej kwoty.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że postanowieniem z 30 grudnia 2015 r. Sąd ten ogłosił upadłość Banku w W. (dalej: Bank) z możliwością zawarcia układu, a następnie postanowieniem z 22 lutego 2016 r. zmienił prowadzone postępowanie upadłościowe na postępowanie obejmujące likwidację majątku upadłego.

Bank zawarł z Gminą cztery umowy rachunku bankowego. Na pierwszym i czwartym rachunku znajdowały się środki pieniężne przekazane Gminie na podstawie umowy o dofinansowanie realizowanego w ramach działania Programu Operacyjnego [...]. Na pierwszym rachunku powódka zgromadziła środki w kwocie 1 007 399,38 zł, które stanowiły zaliczkę za okres od 1 października 2015 r. do 6 listopada 2015 r., zaś na czwartym rachunku – środki pieniężne w kwocie 23 218,11 zł, które stanowiły refundację za okres od 20 października 2010 r. do 30 listopada 2014 r. Z kolei na drugim rachunku Gmina posiadała środki pieniężne w kwocie 142 909,21 zł, zgodnie z umową o dofinansowanie realizowanego w ramach Programu Operacyjnego [...]1. Na trzecim rachunku powódka posiadała środki pieniężne w kwocie 1 266 287 zł, które dotyczyły rozliczenia projektu inwestycyjnego na lata 2007-2013. Otrzymane dofinansowanie było refundacją poniesionych wydatków.

Gmina złożyła wniosek o wyłączenie z masy upadłości środków pieniężnych w łącznej kwocie 2 439 813,70 zł. Postanowieniem z 18 marca 2016 r. sędzia-komisarz oddalił ten wniosek.

Na podstawie ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy uznał, że co prawda sprawa jest nietypowa, gdyż postępowanie upadłościowe toczy się wobec banku, niemniej nie ma podstaw prawnych do uwzględnienia powództwa. Przemawia za tym sama konstrukcja roszczenia i jego uzasadnienie, przy zastosowaniu art. 63 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (aktualnie: tekst jedn. Dz.U. z 2022 r. poz. 1520 ze zm. – dalej: u.p.u.). Ponieważ Bank nabył własność środków pieniężnych, to przesłanka wyłączenia mienia z masy upadłości, jaką jest skuteczne prawo do żądania takiego wyłączenia, nie została spełniona. Wierzytelność o zwrot środków pieniężnych przysługujących powódce na podstawie umowy rachunku bankowego nie weszła do masy upadłości, lecz przysługiwała

i mogła zostać zrealizowana wyłącznie w ramach zgłoszenia wierzytelności i podziału funduszy masy upadłości zgodnie z regułami określonymi w przepisach prawa upadłościowego. To nie Gmina była podmiotem, wobec którego ogłoszono upadłości i wobec którego prowadzona była egzekucja uniwersalna, lecz był nim Bank. Przewidziane w art. 831 § 1 pkt 2a k.p.c. w zw. z art. 63 u.p.u. ograniczenie egzekucji dotyczy wyłącznie środków należących do podmiotu, wobec którego toczy się postępowanie egzekucyjne/upadłościowe, a nie podmiotu, który w ramach umowy rachunku bankowego powierzył swoje środki bankowi, wobec którego później została ogłoszona upadłość. Z chwilą ogłoszenia upadłości te środki weszły do masy upadłości i nie było ani możliwości, ani podstawy prawnej, aby wyłączyć je z masy upadłości na rzecz powódki.

Wyrokiem z 7 lutego 2018 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił apelację powódki od powyższego wyroku.

Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i ich ocenę prawną, w tym że sama konstrukcja powództwa o wyłączenie mienia z masy upadłości nie opierała się na tytule własności, ale na art. 63 u.p.u. i już tylko z tego powodu nie mogło ono zostać uwzględnione. Podkreślił, że przedmiotem żądania wyłączenia z mienia masy upadłości są składniki nienależące do majątku upadłego, co do których żądającemu wyłączenia przysługuje prawo własności. Z chwilą wpłaty pieniędzy do banku posiadacz rachunku bankowego traci ich własność na rzecz banku, a nabywa roszczenie o zwrot takiej samej ich ilości. W związku z tym, jeżeli bank, w którym są zdeponowane środki pieniężne, znajduje się w upadłości, to wniosek podmiotu, który zdeponował te pieniądze, określony pozwem na podstawie art. 63 lub 70 u.p.u., nie może zostać uwzględniony. W art. 63 u.p.u. wymieniono cztery grupy praw majątkowych, które nie wchodzą w skład masy upadłości, bez względu na formę postępowania upadłościowego. Nie ma też znaczenia, czy prawa te istniały w dacie ogłoszenia upadłości, czy też powstały później. Rozstrzyganie o tym, co wchodzi w skład masy upadłości, a które składniki majątku upadłego nie mogą być do niej zaliczone na podstawie art. 63 ust. 1 u.p.u. i przepisów szczególnych, należy wyłącznie do sędziego-komisarza i nie jest zaskarżalne. Nie oznacza to jednak, że przedmioty niewchodzące do masy upadłości nie stanowią majątku upadłego. Artykuł 63 u.p.u. odnosi się do pojęcia masy

upadłości i majątku upadłego, a mając na względzie wyłączenia egzekucyjne z art. 831 § 1 pkt 2a k.p.c., odnosi się do tego, co nie może być przedmiotem egzekucji, bo nie wchodzi w skład masy upadłości.

Z tego względu art. 70-74 u.p.u. oraz droga procesu o wydanie rzeczy na zasadach ogólnych nie mogły – zdaniem Sądu Okręgowego – znaleźć zastosowania w niniejszej sprawie, gdyż nie chodziło o orzeczenie co do praw osób trzecich, lecz o to, które składniki majątku należące do upadłego należy pozostawić w jego władaniu. Wyłączenie, o którym mowa w art. 63 u.p.u., nie może być utożsamiane z wyłączeniem z art. 70-74 u.p.u., ponieważ w pierwszej sytuacji chodzi o wyłączenie z masy upadłości składników majątkowych należących do upadłego, w drugiej o wyłączenie składników należących do osoby trzeciej i wydanie ich tej osobie.

Mając na uwadze powyższe przepisy, nie można – według Sądu Okręgowego – w oparciu ani art. 63 ust. 1 u.p.u., ani art. 70 u.p.u. przejść do ograniczeń, o których mowa w art. 831 § 1 pkt 2a k.p.c., w zakresie ograniczenia egzekucji w sytuacji, w której Gmina ma zdeponowane środki pieniężne w Banku, w stosunku do którego toczy się postępowanie upadłościowe. Zaistniała sytuacja nie ma przełożenia na przepisy kodeksu postępowania cywilnego. Wierzytelność o zwrot środków pieniężnych przysługująca Gminie na podstawie umowy rachunku bankowego nie wchodzi do masy upadłości, lecz przysługuje wnioskodawcy i może być zrealizowana, ale wyłącznie w ramach zgłoszenia wierzytelności i podziału funduszy masy upadłości zgodnie z regułami określonymi w przepisach prawa upadłościowego. Nie ma zastosowania wykładnia celowościowa, jak chciałaby powódka, jak również nie występuje tu luka prawna. Ustawodawca przewidział ochronę środków pochodzących z Unii Europejskiej (UE), ale tylko w odniesieniu do dłużnika, a nie do wierzyciela. Gmina nie jest tu zaś dłużnikiem.

Skargę kasacyjną od powyższego rozstrzygnięcia w całości wniosła powódka, zarzucając naruszenie prawa materialnego, tj. art. 63 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 70 u.p.u. w zw. z art. 831 § 1 pkt 2 a k.p.c., przez błędną jego wykładnię, polegającą na przyjęciu, że wyłączeniu z masy upadłości na podstawie tego przepisu podlegają wyłącznie składniki majątkowe należące do upadłego.

Powołując się na powyższy zarzut, powódka wniosła o uchylenie

zaskarżonego wyroku w całości oraz przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, przy uwzględnieniu kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W rozpoznawanej sprawie poza osią sporu pozostaje, że powódka zdeponowała otrzymane w ramach dofinansowania z funduszy UE środki na rachunku bankowym banku, co do którego została ogłoszona upadłość, ostatecznie w tzw. opcji likwidacyjnej.

Zgodnie z art. 726 k.c. bank może obracać czasowo wolne środki pieniężne zgromadzone na rachunku bankowym z obowiązkiem ich zwrotu w całości lub w części na każde żądanie, chyba że umowa uzależnia obowiązek zwrotu od wypowiedzenia. Przepis ten stanowi nie tylko o tym, że bank jest uprawniony do obracania czasowo wolnymi środkami pieniężnymi zgromadzonymi na rachunku bankowym, ale przede wszystkim, że bank staje się właścicielem powierzonych mu do przechowywania środków pieniężnych (nie ma przy tym potrzeby wchodzić w problematykę prawnorzeczową prawa własności, gdyż nie ma ona znaczenia dla omawianej kwestii). Innymi słowy, pieniądze wpłacone na rachunek bankowy przestają być własnością posiadacza rachunku, a należą do majątku banku prowadzącego ten rachunek (zob. np. uchwałę składu 7 sędziów SN z 14 czerwca 1962 r., VI KO 23/62, OSNKW 1963, nr 2, poz. 21).

W związku z powyższym, w normalnym układzie stosunków prawnych, posiadaczowi rachunku bankowego przysługuje w stosunku do banku roszczenie o zwrot takiej samej ilości środków pieniężnych, co środki wpłacone na ten rachunek, a bank ma obowiązek ich zwrotu na każde żądanie posiadacza rachunku. Jeżeli by zatem nie doszło do upadłości Banku, Gmina mogłaby żądać wypłacenia z rachunków bankowych znajdujących się na nich środków pieniężnych w celu realizacji umów. Jednakże ogłoszenie upadłości Banku wyeliminowało powyższe uprawnienie powódki w świetle prawa polskiego. Z dniem bowiem ogłoszenia upadłości majątek upadłego Banku stał się masą upadłości, która służy zaspokojeniu wierzycieli upadłego (art. 61 u.p.u.), gdyż taki jest cel postępowania upadłościowego.

Zgodnie natomiast z art. 62 u.p.u. w skład masy upadłości wchodzi majątek należący do upadłego w dniu ogłoszenia upadłości oraz nabyty przez upadłego

w toku postępowania upadłościowego, z wyjątkami określonymi w art. 63-67a.

Należy zwrócić również uwagę na art. 63 ust. 1 pkt 1 u.p.u., stosownie do którego nie wchodzi do masy upadłości mienie, które jest wyłączone od egzekucji według przepisów kodeksu postępowania cywilnego. Przedmioty i prawa wyłączone od egzekucji zostały wskazane w szczególności (ale nie wyłącznie) w art. 829 i 831-833 k.p.c. Z punktu widzenia przedmiotu sprawy istotny jest art. 831 § 1 pkt 2a k.p.c., zgodnie z którym nie podlegają egzekucji środki pochodzące z programów finansowych z udziałem środków, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (aktualnie: tekst jedn. Dz.U. z 2022 r. poz. 1634 ze zm.; dalej: u.f.p.), wpłacone w formie zaliczki, chyba że wierzytelność egzekwowana powstała w związku z realizacją projektu, na który środki te były przeznaczone. Są to zatem środki publiczne, w tym środki pochodzące z budżetu UE oraz niepodlegające zwrotowi środki z pomocy udzielanej przez państwa członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) oraz inne środki pochodzące ze źródeł zagranicznych niepodlegające zwrotowi. Ustawodawca polski przewidział więc, że tego rodzaju środki pieniężne nie wchodzi do masy upadłości.

Powyższy przepis nie może mieć jednak zastosowania w niniejszej sprawie, należy zatem przyznać słuszność Sądom *meriti*. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z 26 lutego 2015 r. (III CZP 104/14, OSNC 2015, nr 12, poz. 140) zajęcie rachunku bankowego nie może obejmować środków, o których mowa w art. 831 § 1 pkt 2a k.p.c., chyba że egzekwowana wierzytelność powstała w związku z realizacją projektu, na który te środki były przeznaczone.

Decydujące dla wyznaczenia granic przedmiotowych wyłączenia spod egzekucji wynikającego z tych przepisów jest pochodzenie środków, do których kierowana jest egzekucja, a nie to, jaki tytuł prawny do tych środków ma dłużnik, wobec którego prowadzona jest egzekucja. Przedmiotowe środki nie podlegają egzekucji jako takie, bez względu na to, czy dłużnik ma w stosunku do podmiotu, który środki te ma mu dopiero wypłacić, wierzytelność o ich wypłatę, czy też środki te zostały już dłużnikowi wypłacone i znajdują się na jego rachunku bankowym, a on ma wierzytelność o ich wypłatę do banku, w którym znajduje się ten rachunek,

i zamierza je wydatkować w ramach realizacji projektu. Wyłączenie spod egzekucji na podstawie art. 831 § 1 pkt 2a i art. 831 § 2 k.p.c. nie jest skuteczne tylko wtedy, gdy wobec dłużnika prowadzona jest egzekucja z tytułu wierzytelności powstałej w związku z realizacją projektu, na który przeznaczone były omawiane środki. Skutków prawnych tego wyłączenia nie ogranicza natomiast konstrukcja egzekucji z rachunku bankowego, zakładająca, że egzekucja ta obejmuje wierzytelność dłużnika w stosunku do banku powstałą w następstwie przeniesienia przez dłużnika na bank własności wpłaconych środków pieniężnych. Przyjęte w art. 831 § 1 pkt 2a i art. 831 § 2 k.p.c. relatywnie szerokie ujęcie wyłączenia spod egzekucji ma na celu zapewnienie efektywności art. 80 rozporządzenia nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności (Dz.Urz. UE L 210 z 21 lipca 2006 r., s. 25 ze zm.; dalej – „rozporządzenie nr 1083/2006”) i zapobieganie ryzyku naruszenia art. 57 tego rozporządzenia.

W orzecznictwie i literaturze przedmiotu bezsporne jest w zasadzie stanowisko, że art. 63 u.p.u. dotyczy jedynie majątku upadłego. W rozpoznawanej sprawie ten przepis nie może mieć zatem zastosowania, jako że – jak wskazano – wpłacone na rachunek bankowy środki pieniężne „wyszły” z majątku beneficjenta i „weszły” do majątku Banku. Wyłączenia składników majątkowych osób trzecich dotyczy natomiast art. 70 i n. u.p.u. Oznacza to, że jeżeli upadły jest beneficjentem środków, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt. 2 i 3 u.f.p., ma zastosowanie art. 63 u.p.u., nawet jeżeli środki zostały wpłacone na rachunek bankowy. Jeżeli jednak upadłym jest bank, który prowadzi ten rachunek, to ta zasada nie ma zastosowania i wówczas pieniądze musiałyby być trzymane przez beneficjenta np. w gotówce. Innymi słowy, w tej ostatniej sytuacji, aby uchronić się przed utratą pieniędzy, beneficjent nie powinien ich wpłacać na rachunek bankowy, co – z uwagi na treść umów o dofinansowanie – nie było możliwe.

Kolejną kwestią, na którą należy zwrócić uwagę, jest instytucja wyłączenia z masy upadłości, zgodnie bowiem z art. 70 u.p.u. składniki mienia nienależące do majątku upadłego podlegają wyłączeniu z masy upadłości. W prawie krajowym jest przewidziana dwuetapowa droga w tym przedmiocie. W pierwszej kolejności wierzyciel powinien złożyć do sędziego-komisarza wniosek o wyłączenie z masy

upadłości. Dopiero jeśli sędzia-komisarz taki wniosek oddali, wnioskodawca może w drodze powództwa żądać wyłączenia mienia z masy upadłości (art. 72-74 u.p.u.).

Zgodnie z art. 72 u.p.u. osoba, której przysługuje prawo do mienia podlegającego wyłączeniu, może żądać jego wydania lub świadczenia wzajemnego za jednoczesnym zwrotem wydatków na utrzymanie tego mienia lub na uzyskanie świadczenia wzajemnego poniesionych przez upadłego lub z masy upadłości. Możliwość wyłączenia któregośkolwiek ze składników masy upadłości na podstawie tego zachodzi, w razie wykazania, że składnik ten nie należał do upadłego oraz że osoba, na rzecz której ma nastąpić wyłączenie, miała do tego składnika prawo, które może wynikać z prawa rzeczowego albo ze stosunków zobowiązaniowych. Składnikiem mienia w rozumieniu art. 70 u.p.u. może być także kwota pieniężna, która nie przysługiwała upadłemu, a w dalszym ciągu znajduje się w jego posiadaniu i możliwe jest wydzielenie jej z masy upadłości (zob. wyrok SN z 10 września 2015 r., II CSK 536/14, z tym że nie chodziło tu o upadłość banku, który prowadził rachunek bankowy wierzyciela, ale o upadłość innego podmiotu niż bank, przy czym ten podmiot miał zawartą z bankiem umowę rachunku bankowego).

W niniejszej sprawie jednak, o czym była mowa powyżej, Bank stał się właścicielem wpłaconych pieniędzy (art. 725-726 k.c.), a więc art. 70 u.p.u. nie ma zastosowania. Nie można bowiem skutecznie żądać wyłączenia z masy upadłości rzeczy lub środków pieniężnych, które stały się własnością upadłego, a w konsekwencji – weszły do masy upadłości.

Powódka, formułując zatem żądanie takie jak zawarte w pozwie, *de facto* żądała wyłączenia z masy upadłości Banku środków pieniężnych nienależących do niej. A jak zostało już wyjaśnione, z dniem ogłoszenia upadłości majątek upadłego staje się masą upadłości, która służy zaspokojeniu wierzycieli upadłego. Oznacza to, że z dniem ogłoszenia upadłości środki pochodzące z funduszy unijnych stały się częścią masy upadłości i powinny podlegać zaspokojeniu wszystkich wierzycieli, a więc nie tylko Gminy. W takiej sytuacji, jak słusznie zauważyły Sądy *meriti*, Gmina powinna zgłosić do masy upadłości Banku wierzytelność z tytułu środków pieniężnych, jakie otrzymała jako beneficjent.

Ponieważ powyższe kwestie budziły wątpliwości w kontekście prawa unijnego,

postanowieniem z 22 września 2020 r. Sąd Najwyższy zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej: TSUE) – z pytaniem prawnym: „Czy rozporządzenie nr 1083/2006, w tym w szczególności art. 2 pkt 5, art. 3, 4, 57 ust. 1, art. 70 i 80, a aktualnie rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (Dz.Urz. UE L 347 z 20 grudnia 2013 r., s. 320 ze zm.), w tym w szczególności art. 2 pkt 15, art. 37 ust. 1, art. 66, 67 ust. 1, art. 74 ust. 1 i art. 89 ust. 1, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie regulacji prawa krajowego, która uniemożliwia podmiotowi, który otrzymał środki pochodzące z budżetu UE, skuteczne dochodzenie na drodze sądowej wyłączenia z masy upadłości tych środków, jeżeli zostały one wpłacone na rachunek bankowy prowadzony w banku, którego upadłość została następnie ogłoszona, albo regulacji prawa krajowego, która nie wyłącza tych środków z masy upadłości upadłego banku?”.

Jak wskazał Sąd Najwyższy, ewentualna niemożność odzyskania rozpatrywanych kwot stanowiłaby naruszenie art. 57 i 80 rozporządzenia nr 1083/2006, do którego odwoływały się umowy łączące Gminę z Instytucją Wdrażającą, ale również obecnie obowiązującego rozporządzenia nr 1303/2013. Taka niemożność odzyskania kwot nie pozwoliłaby bowiem na osiągnięcie celu zamierzonego przez umowy o udzielenie dotacji, jakim jest współfinansowanie określonych projektów inwestycyjnych i tym samym umożliwienie ich realizacji. Ponadto nieprzeznaczenie tych kwot na cele przewidziane w owych umowach stanowiłoby naruszenie tych umów i mogłoby skutkować powstaniem po stronie beneficjenta wspomnianych kwot obowiązku ich zwrotu.

Wyrokiem z 13 października 2022 r., C-698/20, TSUE orzekł, że art. 2 pkt 5 oraz art. 3, 4, 57, 70 i 80 rozporządzenia nr 1083/2006, art. 11, 54, 56 i 58

rozporządzenia nr 1306/2013, a także art. 2 lit. i), art. 3 i 4 oraz art. 72 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (Dz.Urz. UE L 277 z 21 października 2005 r., s. 1), należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które z jednej strony nie pozwala podmiotowi, który otrzymał środki w ramach programów współfinansowanych z budżetu UE, na uzyskanie wyłączenia tych środków z masy upadłości banku, gdy owe środki wpłacono na rachunek prowadzony przez ten bank, którego upadłość następnie ogłoszono, a z drugiej strony nie przewiduje wyłączenia rzeczonych środków z owej masy upadłości.

TSUE wskazał, że aktywa, które wychodzą z budżetu UE i są udostępniane państwom członkowskim w ramach funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności, nie mogą być uważane, po ich wypłaceniu, za aktywa Unii (pkt 68). Kwot otrzymanych przez gminę z tytułu umów o udzielenie dotacji, a następnie zdeponowanych w banku, nie można uznać za aktywa UE, która to kwalifikacja skutkowałaby tym, że owe kwoty nie podlegałyby żadnym środkom przymusu administracyjnego lub sądowego bez upoważnienia TSUE (pkt 71). Żaden z przepisów nie nakłada na państwa członkowskie obowiązku przyjęcia przepisów krajowych pozwalających na wyłączenie kwot z masy upadłości banku z tego tylko powodu, że owe kwoty zostały zdeponowane w tym banku przez beneficjenta programu współfinansowania z budżetu UE (pkt 72).

Powyższy wyrok TSUE przesądza, że powołane rozwiązanie krajowe nie narusza rozporządzeń unijnych, w tym w szczególności art. 57 i 80 rozporządzenia nr 1083/2006, do którego odwoływały się umowy łączące Gminę z Instytucją Wdrażającą, nie doszło także do naruszenia rozporządzenia nr 1303/2013.

W konsekwencji, zarzut podniesiony przez powódkę okazał się bezzasadny, a skarga kasacyjna nie miała uzasadnionych podstaw, w związku z czym podlegała oddaleniu, o czym orzeczono na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.

[SOP]

r.g.

[ms]

